

нов¹⁾. Макаръ че Алеко билъ съ една година по-малъкъ отъ Ивана, двамата се спогаждали добре и били вѣрни приятели. Събирали се постоянно, четѣли избрани книги, ходѣли по Дунава да се кжпять, ловѣли нѣкога риба съ вждици, обикаляли пристанището, което по онова време било въ своя търговски разцвѣтъ. Всички сводени и каменни магазини били препълнени съ стока. Пазарътъ гъмжелъ всѣки день отъ хора и кола. Най-весело прекарвали другаритѣ ученици отъ IV и V класъ горе надъ града, на хълма, който билъ укиченъ съ лозя и плодни дръвчета. По гроздоберъ тука имало голѣмо сборище. А ученицитѣ, следъ обирането на гроздето, ходѣли да дирятъ съ голѣма веселба „баберки“ за дояждане.

Другарството на Иванъ съ Алеко било много полезно за тѣхното училищно образование.

Когато Иванъ свършилъ V класъ, чудѣлъ се, какво да прави. За щастие, дошло известие, че се дирятъ момчета, свършили класното училище, които биха желали да идатъ на учение въ чужбина. Едни били изпращани въ Русия, други въ Виена. Иванъ Димитровъ, като се намиралъ безъ срѣдства, дирѣлъ такъвъ случай. Добри хора отъ града повикали Ивана и Алека и ги пратили съ чужда помощ на учение — Ивана въ Виена, а Алеко въ Русия (Одеса).

Иванъ постъпилъ въ едно добре уредено училище, въ което се готвѣли младежи за учители. Следъ като свършилъ педагогическо училище, той се завърналъ въ Свищовъ и тамъ билъ назначенъ за учителъ, гдето прекаралъ една година. Училищниятъ инспекторъ го препоръчалъ като добъръ учителъ, затова билъ повиканъ и назначенъ за подначалникъ въ Министерството на нар. просвѣщение (1883 г.) Тукъ той разбралъ, че образованието му е малко и поискалъ да добие по-висша

¹⁾ Семейството Константиновъ излизало сжщо отъ старъ български родъ и заемало почетно мѣсто между първенцитѣ въ Свищовъ.